

AZ IMÁDAT, MINT IMÁDSÁG – IMÁDSÁG 2. RÉSZ

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. január 19.

Idén először állok itt előttetek és nagyon sokat gondolkoztam azon, hogy a már elkezdett rövid, ötperces gyógyulások üzeneteket folytassam, vagy ne. Volt bennem egy-két kérdőjel ezzel kapcsolatban. Nem szeretek döntést hozni az alapján, hogy mások mit mondanak, szeretem saját magam meghallani az Úr hangját és úgy döntöttem most, hogy ma biztos, hogy egy pár szóban még erről szó lesz. Az ezt következő heteket nem tudom neked megígérni, de lehet, hogy évekig ez is benne lesz így az üzenetek elejében.

Most Bartimeusról szeretnék egy pár mondatot beszélni, mert este, ahogy róla gondolkodtam és a héten is újra felelevenedett bennem mindaz, ami abban a pár Igében ott a Márk evangélium 10. fejezetében megtalálható. Fel is olvasom az egész kis történetet, pár igevers ez a 46. verstől. A történetet mindenki ismeri, nagyon nagy tanulsága van, amiről szeretnék pár mondatot beszélni ma.

Márk 10,46–52.

46. És Jerikóba érkezének: és mikor Ő és az Ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván.

47. És amikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

48. És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

49. Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív téged.

50. Az pedig felsoruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne.

51. És felevén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak.

52. Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.

Dicsőség Istennek! Nem túl sok gyógyulás, gyógyítással kapcsolatos igevers van részletesen az Evangéliumokban leírva. Tehát nem százával szerepelnek ezek. Nem olyan mennyiségben és mértékben, hogy az ember azt mondaná, hogy nem lehet ezeket áttekinteni. Húsznál kevesebb a négy Evangéliumban az a történet, ami viszonylag részletesen le van írva. Több helyen írja az Ige, hogy Jézus nagyon sok beteget meggyógyított, több más helyen írja azt, hogy minden beteget meggyógyított, de azok a példák, amik így részletesen le vannak írva, azok tartalmazznak mind-mind egyesével, külön-külön és párhuzamban egy átfedésben olyan szellemi igazságokat, olyan mély kijelentéseket, amik miatt ezek belekerültek a Bibliába és mi tanulhatunk belőle.

Erről a történetről egy órát, kettőt is lehetne beszélni, de most csak egy dolgot szeretnék kiemelni, az eltökéltség, az a tisztánlátás, az a látás Bartimeusban, ami megvolt benne annak ellenére, hogy fizikailag nem látott. Ez az ember látott valamit. Ennek az embernek volt egy látása, egy kijelentése, egy reménysége, egy szilárd, biztos hite Jézusról, mert azt kiáltja, hogy: „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” A zsidó kultúrában a Messiást váró kultúrában a Dávid Fia kijelentés azt jelentette, hogy akit Dávid Fiának neveznek, az a Messiás. Ezért a farizeusok, akik félték és rettegtek attól, hogy a tömegek Jézust követik, kihirdették a zsinagógában, hogy bárki Messiásnak, bárki Dávid Fiának nevezné azt a Názáretből való prófétát, azt kizárják a gyülekezetből. Tehát az a kijelentés, amit itt Bartimeus mond, az abból fakad, hogy ő soha életében nem látta a fizikai szemével Jézust, de hallott róla. Ott volt Jerikó bejáratánál és ezen az igazán nagy gazdasági potenciállal rendelkező gazdag városban keresztül rengeteg utazó, rengeteg ember áthaladt és rengeteg dolgot hallott. Bartimeusnak nem volt más információja, csak az, amit hallott és amit hallott, képessé tette őt arra, hogy ezt párosítsa hittel és lásson valamit a belső szemével, a hit szemével, mégpedig azt, hogy az az ember, akiről hallottam, hogy betegeket gyógyít, az a Messiás!

És kiáltja, kiáltja, hogy: Dávidnak Fia! Dávidnak Fia, vegyél figyelembe engem, vegyél figyelembe, könyörülj énrajtam!

Akik ott körülötte voltak, akiknek a fizikai szeme nyitva volt, akiknek nem volt beteg a szeme, azok nem látták azt, legalábbis nagyon sokan nem látták azt, amit Bartimeus látott vakon. Elkezdték őt csitítani, még a tanítványok is csitították: Hallgass el! Ne zavarod a Mestert! Ki vagy te, hogy ordibálsz itt az utcán, magadra vonod a teljes figyelmet? Csöndben legyél! De az az ember, akinek egy szilárd belső látása van, hogy ki Jézus, azt nem lehet elhallgattatni, azt nem lehet elcsitítani, azt az embert nem lehet elnyomni, nem lehet kibeszélni a hitből. Akinek igazán mély, eltökélt szándéka van és úgy áll hozzá, mint Bartimeus, hogy nincs vesztenivalóm, azt az embert nem lehet elnyomni.

És amikor Jézus szól, hogy engedjétek őt hozzám, a Mester hív téged, akkor mindenki egy kicsit visszavett az arcából. Akkor Bartimeus odament Jézushoz, aki megkérdezte tőle, hogy mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az eredeti görögben az van, hogy Bartimeus azt mondja, hogy újra lássalak, erre Jézus válaszolt, hogy a te hited megtartott téged. A te hited megtartott téged. Az a hit, amit Jézus meglátott benne, az a hit, ami nem azon alapult, amit látott a fizikai szemével, hisz vak volt, hanem az a hit, ami azon alapult, amit hallott. Nem lehet hited, nem lehet belső látásod a belső hallás és a külső hallás nélkül. Az első dolog a hithez az, hogy hallanod kell és az összes gyógyulással kapcsolatos bibliai példában, mindegyikben megfigyelhető, hogy az első az, hogy hallottak Jézusról.

Nincs hit hallás nélkül. Nincs úgy hit, hogy csak úgy belénk zuhant valahonnan, vagy ránk tette valaki, vagy ránk imádkozta valaki, vagy ránk borította valaki a hit köpönyegét és én nem tehetek róla. A hit egy választás, egy döntés kérdése és te hihetsz a gyógyulásban. A gyógyulásban való hit egy döntés kérdése, hogy elhiszed és eldöntöd, hogy igen, amit Jézusról mondanak, az az igazság és minden körülmény ellenére, minden lebeszélő családtag ellenére, minden bunkó munkatárs ellenére, aki engem aláz és leköp és belém tapos, annak ellenére is hiszem, amit Isten Igéje állít és mond Óróla, a Személyről. Hiszek benne. Elhiszem, hogy Ő az én gyógyítóm és ez az ember, ez a Bartimeus – tényleg nagyon sokat lehetne erről beszélni –, még a nevét sem tudjuk, mert a Bartimeus azt jelenti, hogy a Timeus fia.

Van egy csomó ember a Bibliában, akiknek nem tudjuk a nevét. A vérfolyásos asszonynak a nevét, a századosnak a nevét és egy csomó emberről, akiről sokat hallottunk, a parázna asszonynak a nevét, de ennek az embernek a nevét félig-meddig tudjuk. Az öreg Timeusnak a fia. Ennyi. Így hívták. Igazából a pontos nevét nem ismerjük, de mégis itt a Biblia ezt így leírja és megemlíti. Mondhatod, hogy de hát az én nevemet sem tudja és nem ismeri senki! Nincs nekem nagy nevem és nagy hírnevem. De nem is ez a lényeg. Ő tud rólad mindent és Ő hallja a te kiáltásodat és ez a kiáltás Őhöz, ez legyen olyan határozott, olyan szilárd, mint amilyen szilárd volt Bartimeusé, aki nem engedte, hogy lebeszéljék arról, hogy Jézushoz kiáltson. Egy nagyon mély imádat megnyilvánulása volt az is, hogy levetette a felsőruháját és ledobta Jézus elé és ezzel térek rá a mai üzenet témájára, mert arról szeretnék ma beszélni, hogy az imádat is imádság.

Az imádságról prédikáltam legutóbb, amikor itt álltam előttetek. Nem tudom, hogy lesz-e ennek még majd folytatása, ez majd kiderül jövő héten, ha eljössz, akkor megtudod, még én sem tudom pontosan. De most biztos, hogy szeretnék egy olyan dologról beszélni, amiről volt már szó korábban, de talán így, ebben a formában itt még sohasem. Szeretném, ha egy-két Igén keresztül meglátnánk és megvizsgálnánk azt, hogy mit jelent Istent dicsőíteni. Mit jelent Istent dicsérni? Mit jelent Istent magasztalni, mit jelent elismeri az Ő nagyságát, a jóságát és mit jelent Őt imádni? A kettő bármennyire is nagyon szorosan összefügg és összefonódik és nincs az imádat dicsőítés nélkül, de mégis két különböző dolog. Szeretném ezt ma kibontani előttetek, hogy elmélyüljön az a kapcsolat, amely bennünk van az Úr iránt.

Azonban van egy dolog még itt a legelején, amiről szeretnék beszélni, hogyha a kapcsolatról van szó, hogy mindannyian megéltünk már az Úrral nagyon szép perceket, napokat, éveket. Mindannyiunknak van istenélménye személyesen, legalábbis reményeim szerint mindannyiótoknak van. Ha nem is mennyei jelenés, vagy nem is rendkívül fényes angyali látogatás, nekem ilyen nincs egy sem, de istenélményem az van, nem egy, hanem sok. És az a jó, hogy ha szaporodnak ezek az

élmények, újra és újra és újra van Istennel személyes tapasztalat. Úgy gondolok néha egy-egy ilyen élményre, ami volt 1998-ban július közepén egy konferencián, - csak a hasamra ütve mondtam valamit -, ó, hát az az etalon, az a mérce és az, ami ott volt, annál nagyobbat sose tapasztaltam és bárcsak az a nosztalgikus élmény visszaröpítene minket oda, abba a világba és azt elérném újra! De tudod, nagyon jó, ha az embernek vannak nosztalgikus emlékei. Nagyon jó, ha vannak ilyen isteni élményeink, de nem zárhatjuk bele ezt egy üvegkalitkába azt mondva, hogy azok a régi szép idők, azok a pillanatok, amiket megéltem, így megéltem, úgy.

Nekem is van egy-két olyan istenélményem, ami a mai napig nagyon-nagyon jó érzéssel tölt el. Az egyik ilyen a sok közül 2006-ban volt, ami nagyon sokáig elkísért és a mai napig is fel tudom eleveníteni magamban, amikor Jim Sanders először megkért arra, hogy itt helyettesítsem őt egy vasárnapi alkalmon, mert elutaztak talán Amerikába, vagy Izraelbe, nem is tudom, hogy hol voltak éppen akkor. 2006-ban pár évvel fiatalabb voltam, mint most a szolgálatban és mindenféle tekintetben, ha jól számolom, huszonkilenc éves fiatal szolgálóként álltam itt. Ismered a mondást, hogy a zabszem hova kerül ilyenkor, mikor ki kell állni nyilvánosan a nagy gyülekezet elé. És akkor az a fajta Isten megszólításom, az a kapcsolatom az előtte lévő pár napban, azon a héten olyan mélységesen beavatott Isten szeretetébe, az Ő kegyelmébe, az Ő közelségébe, ami olyan erővel töltött fel, hogy képes voltam megállni ezen a helyen, sok évvel ezelőtt, 2006-ban, majdnem húsz éve. Azt mondhatná az ember, hogy ezek a magas helyek azok, amiket vissza akarok hozni magamban és magam számára és újra és újra át akarom élni.

Mondok valamit, amiről úgy gondolom, hogy ennél jobb. Mégpedig egy jobb döntés, egy jobb gondolkodásmód. Nem kell ezeket az élményeket elfelejteni, sőt lehet belőlük meríteni, táplálkozni, de ha mindig arra nézünk, ami volt, akár szép volt, akár nem, akkor nem fogjuk meglátni Istennek azt a tulajdonságát, hogy Ő több, mint ami akkor volt. Mert azt mondjuk, hogy ennél nagyobb, ennél szebbet, ennél jobbat – életem legszebb napja – ennél már nem lehet jobb. De lehet! És Isten azt akarja és ezért is van szó a mai napon erről, hogy meglásd, hogy azok a legszebbek, legjobb, legteljesebbek, legcsodálatosabbak, azok lehet, hogy akkor elmúltak, de van még ez fölött valami, ami előtted áll, amibe szeretne Isten téged behelyezni. Szeretné azt, hogy ezt megtapasztald és meglásd! Ő nem korlátozódik le arra, ami akkor volt, hanem Ő a folyamatos növekedésnek, a fejlődésnek, a változásnak az Istene – mármint nem Ő változik, hanem Ő változtat meg minket.

Ő az az Isten, aki szeretné azt, hogy nézz előre és legyen egy reménységed és hited, ami előrefelé mutat, mert ha a tegnap sérelmeibe és bánatába fulladsz bele, ugyanolyan halálos lehet, mintha a tegnap dicsőségébe belefűlnél és nosztalgiával emlékezel meg könnyekkel arról, hogy milyen szép volt akkor. Szép volt, de hadd mondjam el, mindannyiunkra igaz ez, hogy a legszebb éveink előttünk állnak, bármennyire szép volt, bármennyire jó volt, bármennyire küzdelmes volt. Arról nem is beszélve, hogy amikor a mennybe jutsz, amikor majd ebből a testből kiköltözöl és átlépsz abba a szellemi dimenzióba, ami most felfoghatatlan a számunkra, csak villanásnyi bepillantásunk van ebbe az Igéből, az sokkal mélyebb, sokkal bőségebb és sokkal gazdagabb, mint a mostani és sokkal jobb lesz majd. Ez az élet bármennyire is csodálatos és szép és teljes és gyümölcsöző, ahhoz képest egy korlátozott élet, de Isten azt akarja, hogy ez ne egy olyan élet legyen, amiben kínlódsz, szenvedsz, amikor úgy éled meg a keresztyén életedet, hogy az milyen nehéz.

Nagyon rossz úgy megélni a keresztyén életet, hogy a keresztyén nehéznek érzi, kínlódásnak, nyomásnak, tehernek érzi, mert úgy gondolja, hogy neki teljesíteni kell. Neki meg kell felelnie, elvárások vannak és presszió van és nem egy fantasztikus, csodálatos élet a keresztyén élet, hanem egy leterhelt, fárasztó, a kiegészre vezető. „Már megint vasárnap, jaj! Már megint dolgozni kell menni hétfőn! Jaj, már megint szerda van és imakör van! Vagy péntek van és már úgy elmennék erről a földről, mikor ragadsz már el engem, Uram?” Ez nem jó élet így. Isten nem akarja, hogy így éljük az életet, hogy: „ragadjál már el, Uram, mert úgy tele vagyok már ezzel az élettel, úgy elegendem van már mindenből, annyi fájdalom, annyi keserűség van itt, hogy már szabadulnék ettől az egésztől, mert az egész élet egy teher.” Ha így éljük a keresztyén életet, akkor nem jól éljük, akkor valamit nem jól csinálunk, mert nem erre vagyunk elhívva.

Az élet bizony nyomorúságos, szenvedésekkel teljes és lehetne sorolni, mi minden nehézségre hívta fel a figyelmet előre Jézus, de ennek az Óvele együtt való megélése lehet olyan a számunkra, mint amit Pál és Silás bemutatott a börtönben. Iszonyúan megverték őket, vérzett a hátuk, beleragadt a légy, amikor a hátukon mászott az alvadt vérbe. A kezük-lábuk kalodába volt zárva és „énekkel, fenszóval dicsőíték az Istent éjjél tájban”. Hogyan tudja ezt megcsinálni egy ember? Saját erejéből sehogy sem. Úgy tudja megcsinálni, ha egy imádó. Úgy tudja megcsinálni ezt, ha neki valóságos, közeli kapcsolata van Istennel. Egy olyan személyes kapcsolata, ami felülír minden körülményt, minden nehézséget, minden inflációt, minden gazdasági válságot, minden gonosz szájat, minden korbácsütést, minden tüzes nyilat, minden nehézséget, minden fájdalmat, minden dolgot, ami rosszul történt és minden dolgot, ami nem történt meg még, sajnós. Mindent felülír az, hogy Vele közösségben vagyok, mert ez mindennél értékesebb és mindennél többet ad. Ezt nem lehet úgy megélni igazából, hogy az ember a múltban tartja az elméjét. „Ó, milyen szép volt!” Milyen nosztalgikus az, amikor visszagondolunk bizonyos dolgokra! Voltak dolgok, lehet tanulni a múltból, rengeteg dolog van azonban előttünk. A jövőnk dicsőségesebb, mint a múltunk. Bizony!

Ha így fikatív módon rákérdeznék, költőien fölteszem a kérdést, hogy kinek milyen az imaélete és ezt nyilvánosságra kellene hozni mindenki előtt, amit nem teszünk meg természetesen, mert nem erről szól. De ha igazán őszinte lenne az ember saját magával, akkor lenne bizonyára a keresztény világban pár ember, aki kihúzná a mellkasát és verné a mellét, hogy: „nekem az imaéletem aztán olyan, hogy példát lehet róla venni. Az én imaéletem etalon, neked is így kellene imádkozni.”

Aztán ott van a másik véglet, aki elszégyellné magát, aki tudja azt, hogy ez a bensőséges viszony, ez a közösség, ez az imaélet sem mennyiségében, sem minőségében és semmilyen szinten nem olyan, mint amiről a Biblia ír. Véletlenül sem arról van szó, hogy egymáshoz kellene viszonyítani magunkat, véletlenül sem arról van szó, hogy nekünk ezt egymás előtt fel kell tárnunk, hanem arról van szó ma, hogy mindenkinek őszintének kell lennie saját magához! És nem csak, hogy saját magához, hanem Istenhez. Mindenkinek ezt Isten előtt kell lerendeznie és megélnie, mindenkinek ezt az Úr előtt kell abszolválnia és odaállni az Úr elé olyan őszinteséggel, amely ha nincsen meg, akkor lehetetlenség nagyon mély, bensőséges kapcsolatot kialakítani Istennel. Isten őszinte velünk, sok mindent elmond nekünk. Mi mennyire vagyunk vajon őszinték Óvele és mennyi mindent mondunk el? Mennyire látjuk jól Őt és mennyire látjuk magunkat? Ezzel kapcsolatban is talán majd válaszokat kapunk a mai napon egy-két dologra.

Úgy hiszem, hogy az ószövetségi imádság és az újszövetségi imádság és imádat között nagyon nagy különbség van. Legutóbb arról beszéltem, hogy az imáink a mi jelenlegi valóságunkból kell, hogy fakadjanak. Abból, hogy mi Krisztusban újjászületettek vagyunk, egy új szövetség alatt vagyunk, amit nem a bakok, bikák vére pecsétel meg, vagy legalábbis hint rá valamit, hanem a mi királyunk, a mi Urunk, az Isten Báránya pecsételte meg ezt a szövetséget. Ez egy olyan kapcsolat Istennel, ami egy atya-fiú vagy apa-lánya kapcsolat, amiben nem egy távoli Isten van valahol és vagyok én itt, mint teremtmény, hanem van az apám és vagyok én. Természetesen az Isten, mint Úr, mint Teremtő, a maga helyén van, de ahogy az Ige mondja, ahogy Pál apostol gyönyörűen kifejezi az Efézus 2,13-ban:

Efézus 2,13.

13. Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által.

Tehát, ha ebből a valóságból imádkozunk, ha ez az alapja az imáinknak, akkor egész másképpen hangzanak el az otthonainkban, vagy akár nyilvánosan a beszélgetéseinkben és másképpen zajlik az életünk Istennel, mert egy más alapra helyezi ez. Az igazság az, hogy mind a két időszakban lehetett erőteljesen imádkozni és vannak nagyon jó bibliai példák arra, hogy Istenben hívő emberek hogyan, miként imádkoztak erőteljesen és az Újszövetségben is vannak erőteljes imádságok példaként leírva.

Erőteljes imádságról csak akkor beszélhetünk, ha annak az imádságnak vannak eredményei. Ha nincsenek eredményei az imádságunknak, akkor az még nem az, vagy nem olyan, mint lehetne. Az

eredmények alatt nem feltétlenül azt értem, hogyha kérsz valamit, akkor azt megkapod, mert ez az egész történet csak egy kicsi szelete. Az eredmény alatt nagyon sokszor egyszerűen azt értem és azt érti a Biblia is, hogy van valamiféle pozitív változás, előremozdulás az életedben. Ha nincs előremozdulás és nincs változás az életedben és minden ugyanúgy megy, mint öt, tíz, húsz éve minden területen, akkor az imaéleted lehetne erőteljesebb.

A változás alatt nem azt értem elsősorban, hogy a körülményekben van változás, mert az is csak egy szelete a történetnek és nagyon jó, ha a körülményekben is van változás, a tested meggyógyul és jobb munkahelyed van, több fizetésed van, stb. De a változás elsősorban és a legfontosabb helyen, benned történik meg. A benned történő változás az, ami igazából az imádság eredménye. Az imádságnak az egyértelmű eredménye és gyümölcse az, amikor te változol, amikor te fejlődsz, amikor a jellemed, a kiállásod, a belső értékrended, a világnézeted, – és ide lehetne sorolni a Szellem gyümölcseit is –, ezek növekednek, erősödnek. Ennek egyenes arányú következménye az lesz, hogy a külső dolgok is meg fognak változni. Ehhez hitben kell állni és hitben kell maradni, állhatatosnak kell lenni és eljön majd az, amiben hiszel, hogy a körülmények is megváltoznak.

Sokat tanulhatunk abból, ahogy az ószövetségben dicsőítették és imádták Istent és abból is sokat lehet tanulni, ahogy nem csináltak dolgokat. Természetesen nem kell mindent úgy csinálni, mint ahogy régen. Bár manapság nagyon könnyű olyan Facebook posztba belefutni, ami arról szól, hogy régen minden jobb volt, de tíz évvel ezelőtt is volt ez a mondás, hogy régen minden jobb volt. Amikor én gyerek voltam, akkor is volt ez a mondás, hogy régen minden jobb volt és tudod mit mondtak a szüleid, amikor fiatalok voltak? Régen minden jobb volt. A nagyszüleid mit mondtak? Ugyanezt. De lehet mindig visszafelé nézegetni, hogy régen minden jobb volt és tény, hogy a láthatókban a világ értékrendje, az erkölcsisége, stb. látható módon nem lejtőn van, hanem zuhanórepülésben és ebben az értelemben igaz, hogy régen ez nem így volt és jobb volt az emberek átlag erkölcsi szintje, vagy mércéje, de vannak dolgok, amik megváltoztak és vannak dolgok, amik nem változtak meg.

Most az imádságról és az imádatról beszélek. Ami a hitélet alapelveit illeti, sok minden óriási változáson ment keresztül a Jézus keresztje után, de vannak a szövetségeken átívelő törvények is, amik nem változtak meg. Szellemi törvények. A magvetés ma is ugyanúgy magvetés, mint Jézus előtt. A gerinces jellem, a becsület, a tisztesség ugyanúgy igazság ma is, mint Dávid idejében, vagy Ábrahám idejében. Az adott szó ereje ugyanúgy igazság, mint ahogy igaz volt Mózes idejében. Ez nem változott meg.

A dicsőítésnek és az imádatnak a formája azonban megváltozott, mert nem úgy dicséjük Istent, mint ahogy dicsérték annak idején elődeink, hanem nekünk van lehetőségünk abból a valóságból dicsérni és imádni Istent, ami nekik nem volt meg. Az az, hogy a szellemünkben van élet. Nekik nem volt. Az a közelség, amiről beszélünk, amit szeretnénk, ha mindannyian megtapasztalnánk újra és újra, ez a fajta közösség nem állt rendelkezésére se Mózesnek, se Ábrahámnak, se Józsefnek, se Dávidnak, se Saulnak, se Sámuelnek és lehetne sorolni a prófétákat mind egészen Jézus keresztjéig. A feltámadás után van lehetőség arra, hogy a szellemünkben lévő élet által imádjuk Istent és közelítsünk Őhozzá.

1Mózes 2,16–17.

16. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.

17. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.

Olyan Ige ez is, amiről heteket lehetne beszélni, hogy mit jelent. Ez a halál, amiről itt beszél a Teremtő, a Mindenható, az Örökkévaló Isten, ez az a halál, ami az Istentől való elkülönülést, az Isten nélkül való életet jelenti. Az a halál, aminek a következménye volt az, hogy elhatott az emberre a fizikai halál is.

Vannak keresztény testvéreink, akik azt hiszik, hogy ez a fizikai halálra utal, de nem a fizikai halálra utal, mert azon a napon fizikailag nem haltak meg, se Ádám, se Éva, hanem eltelt még majdnem ezer év, mire meghaltak fizikailag. Viszont valami történt. Valami történt ott bent, ami

beletaszította az egész emberiséget egy olyan halálba és a halálnak a következményeibe, amiből Jézus váltott meg.

Tehát, ha van halál és van örök halál, akkor bizonyára a kifejezés, hogy örök élet, ez nem hangzik idegenül a számokra, mint hívőnek. De mi az örök élet? Föl lehet tenni a kérdést. Mint ahogy két hete is elhangzott a kérdés bibliakörön: Mi az örök élet? Mi az örök élet? Sok jó válasz van erre. Jézus maga mondja el a János evangélium 17. fejezetének 3-as versében.

János 17,3.

3. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Az az örök élet, hogy megismerjenek téged és engem. Tehát az örök élet az Isten ismerete. Isten ismerete volt az, amit elveszített Ádám akkor, amikor evett a gyümölcsből és így jött el a halál az életébe. A halál, amiről beszél az 1Mózes 2,17, az a halál, ami azt jelenti, hogy nem ismerni Istent. Az örök élet pedig azt jelenti, hogy ismerni Istent.

Amikor örök élete van az embernek, akkor ismerete van Istenről. Egy örök élet, ha ezt lehetne idővonalon mutatni, de nem lehet, mert az idő az végtelen. Bár ez a kronosz idő, amiről a Biblia ír, amiről írja a Jelenések könyve, hogy ott nem lesz majd idő, ez a kronosz idő, ami tól-ig van, de az a kairosz idő, az alkalmas idő, a megfelelő idő, az isteni dimenzióban lévő idő az örökkévaló és ebben az időben ez az ismeret Istenről folyamatosan bizonyára bővülni fog, legalábbis ezen dolgozunk. Tehát az élet az Isten ismeretét jelenti, a halál pedig Isten meg nem ismerése. Ezt okozta Ádám úgy, hogy akkor még nem is tudta, hogy mit tett.

Ha élet van bennünk, akkor ez alapján nézzük meg azt az igeverset, amit a János evangéliumban olvasunk a 4. fejezetben. Nagyon közismert, a samáriai asszony beszélgetése Jézussal. Rengeteg dolgot felfed előttünk és ez előtt az asszony előtt is. A 20. versről kezdve vetítjük ki és innen olvassuk az Igét. Egy pár mondattal hadd vezessem ezt be. A beszélgetés úgy alakult ki Jézus és az asszony között, hogy délről a tanítványokkal együtt Jézus haladt északra és egy nagy kerülővel tudta volna csak kikerülni Samáriát, mert a samáriaiak nem barátkoztak a zsidókkal. Faji ellentét, történelmi, kulturális ellentét volt közöttük, nem nagyon csípték egymást. De Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy nem, mi nem kerüjük ki a konfliktust semmiképpen, átme gyünk Samárián! Amikor Jézus elfáradt, mert testben volt, - Ő is elfáradt -, leültek pihenni Jákob kútjánál. Elküldte a tanítványokat a Burger Kingbe, hozzanak pár hamburgert, mert éhes. Amíg oda voltak a tanítványok, addig jött délben egy asszony a kútra vizet meríteni és beszélgetésbe elegyedett vele.

Egyszer szeretnék erről beszélni, az egész módjáról, hogy Jézus hogyan szólt hozzá, mi volt az első, mikor mutatott rá a bűnére, mi volt az első, amit kért tőle. Tehát nagyon-nagyon tanulságos. Egy igazi evangelizációs minta van leírva, hogy hogyan kell megszólítani egy embert, egy nem hívő, egy bűnös embert. Amikor az imádatra terelődött a szó, itt kapcsolódunk be a 20-as versbe, ezt olvassuk. Azt mondja ez az asszony:

János 4,20–24.

20. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.

21. Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

22. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt.

23. De eljön az óra, és az most vagy, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádoiu.

24. Az Isten szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.

Ez egy nagyon sokatmondó igevers. Akkor ott azt mondta Jézus ennek az asszonynak, hogy eljön majd az óra, mert most, amit te mondasz, az hibás. Sőt nem csak te tévedsz, a zsidók is tévednek. Mert ti itt a Garizim hegyen imádjátok az Atyát, mert ez van a hit világotokban, a zsidók bent Jeruzsálemben a templomban imádják az Atyát, mert ez van a törvényben, oda kell menni Isten

jelenlétéhez, de eljön az óra, amikor sem itt, sem ott nem imádják az Atyát, hanem az igazi imádók szellemben és igazságban imádják Őt. Nem imádták Istent az ószövetségben? De igen. De nem tudták szellemben és igazságban imádni. Az áldozatok bemutatása, a zsoldárok éneklése, az istentiszteleti rendtartás is imádat volt, de nem szellemből, mert nem ismerték Istent. Nem ismerték. Mert Ádám halálával mi jött el? A szellemi halál, azaz Istennek a nem ismerete.

Az örök étellel, az újjászületéssel pedig mi jött el? Isten ismerete jött el. Sokak számára ez megfoghatatlan, felfoghatatlan, mert az imaéletünket is, meg egész életünket sokszor a fejünkben és a lelkünkben, az érzelmeinkben éljük meg és nem igazán megfogható a számunkra ez a szellemi világ. Mert ezt nem érezzük, ezt nem tudjuk megfogni. Ez olyan idegen egy kicsit tőlünk, de ettől még rendkívül valóságos és valóságosabb lesz, mire az alkalomnak a végére érünk.

Tehát az ószövetségi imádat egy cselekedet volt. Az ószövetségi imádat a test és a lélek szintjén volt, amit lehetett nagyon tiszta szívvel végezni, mint ahogy Dávid végezte. Mint ahogy Dávid bevezette egész Izraelt a cselekedetekből, a lélekből, a testből való imádatba és ez kedves volt Isten előtt, dicséretes volt Isten előtt, ez gyönyörűséges volt Isten előtt, ugyanakkor azt mondja Jézus, hogy eljön az óra, amikor nem így fogtok engem imádni, nem testből, nem lélekből, hanem szellemből.

Szellemben és igazságban. Az újszövetségi imádat ezért egy reakció. Az újszövetségi imádat egy reakció arra, amit Isten tett értünk. Az újszövetségi imádat egy belső dolog. Egy olyan belső dolog, ami nem csupán a lelket, nem csupán az érzelmeidet, nem csupán a gondolataidat érinti meg, nem csupán a könnyeidet hozza elő, hanem egy olyan mély dolog, amire neked lehetőséged van, ami túlmutat azon, hogy eljövünk a gyülekezetbe, dicsérjük Istent és könnyes a szemünk, aztán hazamegyünk és nem történik semmi változás.

Mert az egyik nagy-nagy különbség az igazi imádat és a dicsőítés között, hogy az imádó ember változik. Az imádó ember megváltozik. A dicsőítő ember nem feltétlenül változik meg. Ugye nehéz ezt különválasztani, mert minden imádó szívű keresztény egyben dicsőítő is, de nem minden dicsőítő imádó. Kicsit olyan ez, mint amikor a hívőről beszélünk és a tanítványról, hogy minden tanítvány hívő is, de nem minden hívő tanítvány. Tehát nincs egyik a másik nélkül. Nem azt mondom ezzel és félreértés ne legyen, hogy az egyik egy másodosztályú, az imádó pedig első osztályú és hogy nem jó, ha dicsérjük Istent. Ó, hát dehogynem! Mert nincs imádat dicsőítés és dicséret és elismerés és hálaadás nélkül. De mindjárt az igékből meg fogod látni, hogy igenis van különbség és amikor az ember dicsőít, az egy dolog, amikor az ember imádja Istent, az pedig egy másik, de majd mindjárt odaérünk.

Tehát, ha tényleg pár mondatban kellene összefoglalni, amit nem lehet, akkor azt mondanám, hogy az imádat egy belső reakció és azt mondja erre Jézus, hogy az Atya ilyeneket keres. Nem azt mondja, hogy az Atya keresi a dicsőítőket, keresi azokat, akik elismerik Őt, keresi azokat, akik fölemelik a szavukat arra, hogy megdicsérjék, vagy elismerjék Istent, hanem azt mondja, hogy azokat keresi, akik imádják Őt.

Itt van egy fokozás, itt van egy mélységbeli különbség, egy szintbeli különbség és nem az embernek az Isten előtt való állapota szerint. Tehát nem válogatja szét Isten a szeretetét, kegyelmét, jószágát a dicsőítő és az imádó között, mert még a bűnöst is ugyanúgy szereti, mint ahogy téged, aki hívő vagy. Tehát nincs így különbség.

De valami több jut el az imádóhoz. Valami több jut el, ami nem feltétlenül jut el a dicsőítőhöz. Mindjárt kibontom. Remélem, izgatottak vagytok, hogy mire akarok ezzel kilyukadni, mert olyan dolgokat láttam meg az Igéből, amiket még nem nagyon láttam, nem nagyon hallottam az elmúlt harminc évemben. Azt mondja itt Jézus, hogy Isten keresi az imádókat. Remélem, hogy ránk talál! Mit keres Isten az imádatban? Miért keresi Isten az imádókat?

Ez a kérdés fölmerülhetne, ahogy az ember ezen elmélkedik, ezen gondolkodik, ezen agyal. Én szeretem belegondolni magam különböző bibliai élethelyzetekbe, történetekbe, még Isten helyébe is. Most hadd mondjam el, hogy mire jutottam. Ha egy ember közöttünk vagy akár én körbejárunk itt közöttetek és keresném azt, hogy na, ki az, aki imád engem? Te imádsz engem? Mit mond az Ige? Az Atya keresi az imádókat. Ha én tenném ezt meg, mint ember, hogy te imádsz engem? Te leborulsz

előttem? Te mennyire tisztelsz engem? Mit gondolnál, vagy mit mondanál rólam? Hogy nem való ide erre a helyre, elment az esze, valamit beadtak neki, elgurult a gyógyszere, vagy nem tudom, milyen kortárs poént süssek most itt el. Azt mondanád, hogy Attila, nem imádlak téged, nem vagyok ostoba, csak az Istent imádom, de Istennek lehet keresni imádókat, nekem meg nem?

Miközben Isten a szeretet, aki nem keresi a maga hasznát. Ő azt keresi, hogy ki az, aki imád engem? Értitek, hogy mire akarok kilyukadni? Neki szabad, nekem meg nem? Istennek szabad olyat tenni, ami úgy tűnik, mintha ellentétben lenne az 1Korinthus 13-mal, hogy nem keresi a maga hasznát, nem a saját érdekeit nézi?

Hát mi az imádat? Az, hogy valamit adunk valakinek, valami olyasmit, ami több egy szimpla köszönőmnél, vagy dicsőítésnél, vagy hálánál. Mert az imádat egy mélységesebb dolog. Nem, nem, nem! Ő nem ünnepeleti magát, mint, ahogy pár hadvezér ünnepelette magát a történelemben körbe vonulva, hogy dicsérjete és imádjatok engem, mert én vagyok a ti uralkodótok! Isten nem ilyen. Isten nem így keresi és nem így várja az imádatot. Ő nem a saját érdekeit keresi. Akkor miért keresi az imádókat vajon? Ha nem önző, akkor vajon miért, vagy kiért?

Miattad, érted és értem. Azért keresi az imádókat, mert amikor valaki imádói viszonyban van vele, akkor többet tud neki adni. Amikor valaki imádó Isten előtt, olyan ajtókat nyit meg Istennél, amit a dicséret önmagában nem tud megnyitni. Mert az imádatnak vannak jellemzői, ami több, ami mélyebb, ami teljesebb és ez igazából az önátadásról szól. Amikor az ember imádó életet él, akkor nem önmagának él, hanem annak él, akit imád. Amikor az ember imádó életet él, akkor leteszi önmagát, belefeledkezik abba, akit imád és nem magára tekint, hanem arra, aki felé ilyen mély hódolattal van. Amikor dicsérsz valakit, egy embert, vagy akár Istent, akkor elismeréssel szólsz, akkor egy tényről közölsz, egy igazságot közölsz vele, hogy te erre a dicséretre méltó vagy, mert ezt a munkát jól elvégezted.

El lehet végezni egy munkát a munkahelyen jól, amiért járhat egy dicséret és el lehet végezni egy munkát, egy szolgálatot a gyülekezetben, amiért járhat a dicséret és elismerés. A szolgáló testvéreink munkát végeznek, jól végzik a munkát, járhat érte dicséret, járhat érte elismerés, járhat érte felemlés, de ez nem jelenti azt, hogy imádat is jár érte. Érted a kettő között a különbséget?

Mert amikor az ember imádatot ad valaki felé, akkor nem egy tényről közöl csupán, hogy te ügyes vagy. Mint ahogy a kiskutya visszahozta a papucsot, ügyes vagy, megdicsérlek. Elvégeztél egy jó munkát, ügyes vagy, megdicsérlek. Most nem akarom kifigurázni, mert a dicséret lehet nagyon is pozitív és szükséges dolog. Tehát jól végeztél el a feladatot, ezért dicséret jár neked, de amikor az ember imádja Istent, akkor nem dicséretet ad, nem igazságot közöl csupán, nem tényről közöl, hogy te milyen jól csináltad, hanem amikor imádod Istent, akkor önmagadat adod ajándékba neki. Ez a különbség, hogy amikor Istent imádod, akkor nem csupán a szavaidat adod, nem csupán az elismerésedet adod, nem csupán egy tényről közölsz arról, hogy te milyen felséges, milyen nagyságosan csodálatos vagy, hanem önmagadat adod neki.

Ezért amikor a gyülekezeti alkalmon dicsérjük az Urat és együtt dicsérjük az Urat és együtt dicsőítjük az Urat és énekeljük a zsoltárokat, énekeljük a felkent mondatokat és szavakat és beleéljük magunkat, hogy köszönöm neked, köszönöm, hálás vagyok, a Te véredet adtad értem, a tested megtört értem, Te hűséges vagy hozzám, Te annyira jó vagy hozzám! Ezek elismerő szavak, ezek elismerő kifejezések, ezek dicsérő szavak és ezek jó dolgok, hogy ezt adjuk és tesszük, de ez önmagában nem imádat! Az imádat az, amikor önmagadat is odaadod. Te vagy az ember, aki azt mondod, hogy én fölláldozom magam érte! Amit kérsz, bármit mondasz, én odaadom neked, odaadom a jelenemet, odaadom a múltamat, odaadom a jövőmet, odaadom a pénzemet, odaadom a testemet! Én vagyok az, aki föl akarok mászni arra az oltára, hogy megáldoztassam. Odaadom magam érte! Ez az imádat! Ami miatt sok dicsőítő nem imádó, az pontosan ez, hogy dicsérem, dicsérem, dicsérem – de nem változik meg!

Mert az imádatot, amikor így átadjuk magunkat, ahogy az Ige mondja, ahogy Jézus mondja minden evangéliumban, amikor így meghalsz önmagadnak, akkor találod meg az életedet Őbenne. Amíg nincs meg ez a meghalás önmagadnak, amíg nem halsz el, mint a gabonamag, amíg nem ál-

dozod föl az énedet az Ő oltárán, addig a saját életedet fogod élni. Lehetsz kiváló dicsőítő és lehetsz kiváló hálaadó, de Isten nem ezt keresi, hanem az imádatot. Azt keresi, hogy mindent odaadjál. Nem csak egy részt. Nem csak egy picit. Nem csak a fizetésed egy, két, öt, tíz, kilencvenkilenc százalékát. Mindent! Mindent! Az életemet, a családomat, az autóm, az időmet, a gondolataimat, a hibáimat, az értékeimet, mindent odaadsz! Ez imádat, amikor mindent odaadsz, amikor mindent átadsz. Ez a különbség a dicsőítő és az imádó között. Amikor mindent átadsz, Jézus ígérete, hogy megtalálsz a saját életedet Krisztusban. Ő adja oda az életét neked. A saját életét helyezi el benned.

Nézzük meg mélyebben az Igékben, hogy mit jelent a dicsőítés és az imádat közötti különbség. A Lukács evangélium 19. fejezetében a 37. versről olvasom a 40-ig, ahol egy szakasz ez abból a minden evangéliumban leírt történetből, amikor Jézus bevonul Jeruzsálembe. Ha valami szerepel mind a négy evangéliumban, akkor ez egy rendkívül fontos dolog. Rendkívül hangsúlyosnak gondolta Isten azt, hogy ez szerepeljen az Igében. Négyyszer egymás után, hogy Jézus hogyan, miként, milyen módon vonul be Jeruzsálembe. Lehetne itt hozni ezt a fiatal számárcsikót, hogy hogyan, miként, de a lényeg itt a mai napon az a rész, amikor is a 19. fejezetben a Lukács evangéliumában a 37-es versről ezt olvassuk:

Lukács 19, 37–40.

37. Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak;

Halleluja! El tudod ezt képzelni? Ott van mind a négy evangéliumban. Ez az Ige úgy mondja, hogy a tanítványok sokasága dicséri Jézust. A másik három evangéliumban nem ennyire részletesen van leírva. Ott mindenféle emberről is ír és az egész város felbolydult. Pálmaágakat tettek le elé, a felsőruhájukat az emberek levetették, leterítették az útra, azon keresztül haladt a kis számárcsikó és azon keresztül vonult be Jézus. Egy dicsőítés hangzott el mindazokért a dolgokért, amiket láttak, hogy Jézus végzett. Betániából érkezett, az Olajfák hegyén keresztül, Jeruzsálembe. Betániában volt Lázár, akit feltámasztott a halálból. Egy másik evangéliumban úgy látjuk, talán föl is olvasom, hogy azért a csodáért is, amit láttak, hogy Jézus föltámasztotta Lázárt a halálból, dicsőítették Őt, dicsérték Őt. Ez a szó, hogy dicsérték Őt, itt a görögben semmilyen más szókörnyezetben nincs használva, kizárólag arra, hogy Istent dicsérni. Ezt a szót nem használja a Biblia arra, hogy dicsérem a húsleves, vagy a pizzát, vagy a szomszédot, hogy milyen jó szomszéd. Ez a szó el van különítve Isten dicséretére a görögben. Olvasom tovább.

Lukács 19, 38–40.

38. Mondván: Áldott a Király, aki jön az Úrnak nevében! Békekesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!

39. És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!

40. És Ő felelvén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

Az ilyen dicséret rendkívül jó, rendkívül szükséges. Ez a fajta dicséretnek nagyon sok hozadéka, fejleménye van, mert amikor dicséred Istent azokért a dolgokért, amiket tett, akkor emlékezel is egyben és amikor emlékezel, akkor megerősödik benned a hűség. Ha nem vagy hajlandó emlékezni azokra a dolgokra, amelyeket Ő tett érted, akkor könnyen hűtlenné válhatsz, sőt még lázadóvá is válhatsz. De itt azt mondja Jézus a farizeusoknak, akik ugye rászóltak, hogy nem illik ilyet, hogy téged ennyire dicsérnek! Ki vagy te? Csak egy ember. Ez a fajta dicséret csak Istennek adható. Neked nem, te egy ember vagy!

De Jézus nem mondta azt, hogy csöndben legyetek, nem tetszik a farizeusoknak, hogy így dicsérték engem, hanem azt mondta, hogy de, dicsérjétek csak! De ha elhallgatnak ezek az emberek, vagy ti elhallgattatjátok őket, akkor a kövek fognak dicsérni engem, a kövek fognak kiáltani és dicsérni Isten nagy dolgait. Jaj nekünk, ha helyettünk a kövek beszélnek, jaj nekünk, ha helyettünk a köveknek kell dicsérniük Istent!

A dicséret nagyon jó dolog, értékel valamit, elismer valakit, de az imádat mégsem ez. Istent is „megdicsérjük akkor”, amikor dicsőítjük Őt. Megdicsérjük azért, amit Ő végzett a kereszten a Fiában. Dicséretet zengünk neki azért, hogy Ő szeret minket. Hálát adunk. Amikor átlényegülve, könnyes szemmel, csak a lelked, a szíved és a bensőd mélyéből Istent dicsőítod, otthon egyedül, az autóban, mosogatás közben, munka közben, vagy a gyülekezetben énekel, akkor Istent dicséred, az imádat azonban nem ez. Az imádatra van számos, jó példa, ami kifejezi az imádatot. Az egyik ilyen a Lukács evangéliumban van, ami egy ószövetségi példa. Mert Jézus még az ószövetség kerekein belül szolgált. Bár ez egy átmeneti időszak, a testben megjelent Istent imádták emberek, mint ahogy imádták az az asszony is, aki bűnös volt. Ebben az evangéliumban, a Lukács 7-ben olvasom azt az igesort, amikor jön egy asszony, aki leborul Jézus lábánál, a könnyeivel áztatja a lábait, a hajával törli meg és olajat önt a lábára. Tipikus példája, rendkívüli módon szemlélteti az igazi imádatot. Aminek persze ez a cselekedetekben való megnyilvánulása volt. Volt ebben valami indíték. Olvassuk el az Igét a Lukács 7,36-tól:

Lukács 7,36–38.

36. Kérte pedig Őt egy a farizeusok közül, hogy övele egyék; annakokáért bemenvén a farizeus házába, leült enni.

37. És ímé, a városban egy asszony aki bűnös volt, mikor megtudta, hogy Ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelence drága kenetet.

38. És megállván hátul az Ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az Ő lábait, és fejének hajával törli meg, és csókolgatá az Ő lábait, és megkené drága kenettel.

Itt ez nem egy dicséret volt, hanem egy imádat. A dicséret rendkívüli módon szükséges és kell. Keresem a jó szót, mert ha rosszul fejezem ki magam, akkor rossz értelemben kísér el ez téged hosszútávon. Az imádat az, amit ez az asszony itt tett, amikor nem a szavait adta ajándékba Jézusnak, nem elismerte Őt azért, amit hallott róla. Nem is tudjuk pontosan, hogy ki volt ez az asszony, vannak feltételezések.

Van még egy ilyen történet, egy ilyen könnyel eláztatós, hajjal megtörölős, olajjal megkenős történet a János 12-ben, de az nem ez a történet. Az Lázár, Mária, Márta házában volt és azt Mária tette. Itt egy farizeus házában, egy ellenséges környezetben ott van Jézus és jön egy asszony, akiről sok feltételezés van és sok módon ábrázolták ezt a jelenetet filmekben, festményeken, képeken, de sajnos a legtöbb nem helyes és nem jó. Abban az időben nem úgy ettek, mint ahogy ma eszünk egy asztalnál, hogy magasan van az asztal és van szék és oda leülünk, hanem a földön ülve ettek. Nem volt magas asztal, szőnyeg volt sokszor leterítve, vagy egy kis dobogó, azt ülték körbe. Az emberek nem széken ültek, hanem a saját lábukon. Mintha letérdelnél a sarkad mellé balra, vagy jobbra és így ettek, bizonyára változtatták a pozíciót, hogy ne zsibbadjanak el. Azt mondja az Ige, hogy ez az asszony Jézust hátulról illeti. Ha előlről illeti, vagy előlről jön hozzá, akkor nem is látja a lábát. Tehát van egy csomó vallásos mítosz és elképzelés, meg kép, ami kialakult bennünk bizonyos Igékkel kapcsolatban, de itt ez nyilvánvaló, főleg, ha van egy bibliai, vagy történelmi háttérismereted. Az asszony hátulról illeti Jézust, hátulról ment oda Jézushoz. Tehát nem a lábfejét látta, mint ahogy nagyon sok képen látjuk, hogy önti az olajat rá a lábára, hanem hátulról. Gyakorlatilag a talpát látja Jézusnak.

Ezen elmélkedtem és én szeretem beleképzelni magam bibliai személyek életébe. Ennek az asszonynak az életébe is beleképzeltem magam. Nem azért, hogy elképzeljem magam nőként, hanem hogy elképzeljem magam, hogy én vagyok ott. Elképzeltem magam, hogy ott vagyok és hallok Jézusról és nagyon bűnös vagyok. Mert kiderül az igekörnyezetből, hogy nagyon bűnös asszony volt. Nem tudjuk pontosan, hogy mi volt a rovásán, de ott van ez az asszony, akinek van bátorsága és van bizodalma Jézushoz, hogy ismeretlenül bemegy hozzá, egy farizeusokkal teli házba, ahonnan nem várhat semmi jót, mert a farizeusok elítélik a bűnösöket, lenézik a bűnösöket és ők talán be se engedték volna, de van bizodalma.

Ez a szó, hogy bizalom, egy kulcsfontosságú dolog az imádatban Jézus felé. Elképzelem, hogy odamegyek Jézushoz hátulról, bizonyára észrevesz engem és én sírok. Potyognak a könnyeim és az-

tatja a könnyem az Ő lábát. A hajjammal, hosszú hajjammal, nem olyan röviddel, mint ami most van, megtörölgetem az Ő lábait és olajat öntök az Ő lábára. Ezek az olajok nagyon tömény olajok voltak, amiknek nagyon hosszú ideig lehet az illatát érezni még rajtad. Ráadásul abban az időben nem fürödtek, zuhanyoztak naponta egyszer-kétszer, tehát ez az olaj hosszú időre elkísérte Jézust. Tehát ott vagyok és ezt teszem, hogy a könnyeim potyognak az Ő talpára, az Ő lábára és odahajlok hozzá. Közel kell hajolni hozzá és le kell borulni ehhez és önmagamat ki kell üresítem ahhoz, hogy ezt meg tudjam tenni. Értékes dolgot öntök az Ő lábára.

Ez a fajta önátadás az, ami megváltoztatja az embert. Önmagában ez is már egy változás, hogy ezt megtegye, hogy idáig eljusson az ember, de ezt követi az, hogy az ember képes egy csomó mindentől megváltozni. A történetből látjuk, olvassuk tovább, hogy Jézus milyen módon szól a farizeushoz, aki nem hitt Őbenne. Azt gondolta magában a farizeus, ha ez próféta lenne, akkor tudná, hogy milyen bűnös asszony ez és nem engedné ezt meg. Bűnös asszony, fúj, távol legyen! Ilyenek voltak a farizeusok, ez volt a hitviláguk, de Jézus nem ilyen volt. A bűnös hozzá közelített imádatlalt és mit mondott neki a történet végén? A te hited megtartott téged. Ez a fajta imádat kinyitja a kaput és valamit kap Istentől. Az a farizeus nem imádta Istent és nem kapta ezeket a mondatokat Jézustól. Nem is imádta Őt. Mondja az Úr a farizeusnak, hogy itt vagyok, megvendégeltél engem, ételt adtál nekem, de nem mostad a könnyeiddel az én lábam, nem szárítottad az én lábaimat a hajjammal, nem öntöttél az én lábamra drága olajat, nem imádtál engem. Ez az asszony pedig mindezt megtette. Amikor az ember imádja Istent, akkor önmagát adja oda. Önmaga az ajándék!

Úgyhogy amikor legközelebb dicséred Istent bármilyen módon, akkor gondold abba bele, hogy van ennek egy olyan mélysége, amikor nem csak mondd neki, hogy hálás vagy, hanem hajlandó és kész vagy arra, hogy amit Ő mond neked, azt meg is tudd. Bármi legyen az! Ezzel tudod kifejezni az imádatodat. Ez így ebben a formában imádság. Nem az az imádság, amikor felolvasod a Miatyánkot. Nem az az imádság önmagában, amikor este elmondasz egy hálaadó imát, vagy egy kérésekkel teljes listát, hogy Isten vigyázzon a gyerekeidre, a vagyondra, a házadra, meg a gyülekezetre. Ez része lehet az imaéletnek, de azt mondja a Biblia, hogy szüntelenül imádkozzatok. Ezt nem tudod megtenni a nap huszonnégy órájában, hogy szüntelenül ezt mondd és csinálod.

De az imádatot meg tudod tenni a nap huszonnégy órájában, mégpedig úgy, hogy minden egyes dolgot, amit teszel, azt Őrá nézve teszed. Minden egyes dolgot, még amihez esetleg nincs is kedved, mert nincs kedved elmenni dolgozni, inkább ahhoz lenne kedved, hogy otthon maradj és Bibliát olvass és benne legyél abban a jelenlétben, amiben benne vagy most is, ezt akarod mindig. De Isten mondta, hogy menj el dolgozni? Igen! Akkor menj el dolgozni és ha imádó szívvel mész el dolgozni, akkor az egy imádat lesz Isten felé, mert azt teszed, amit Ő mond neked és amikor azt teszed, amit Ő mond neked, akkor alárendeled a te akaratodat az Ő akaratának. Ha azt teszed, amit Ő akar, az az imádat megnyilvánulása. Ilyenkor nem vagy tudatosan abban, hogy én most dicsérlek a keresztért, nem állsz ott a kereszt lábánál és nem vagy ott bibliai történetekben, hanem foglalkozol azzal, hogy villanyt szerelsz, vagy mosógépet szerelsz, vagy az óvodában a gyerekekkel foglalkozol, de mégis az imáadás szellemével végzed azt a munkát, amit csinálsz, vagy éppen könyvelsz, vagy éppen börtönőr vagy és vigyázol a zsvány testvérekre. Bármit csinálsz, ha az imádat szellemével végzed, akkor azt Isten imádatként fogja elfogadni.

Tehát ennek az asszonynak teljesen meg kellett aláznia, ki kellett üresítenie, át kellett adnia önmagát. Ez megnyilvánult a tetteiben, az áldozathozatalában. Ez az imádat egy kapcsolat. Amikor dicsérjük Istent, az egy ténymegállapítás, egy elismerés. Az imádat azonban a kapcsolatból fakad, a közelségből fakad. A kő, amiről itt beszéltem az előző igeversben, tudja dicsérni Istent. Mert azt mondta Jézus, hogy ha ezek az emberek elhallgatnak és nem dicsérnek engem, akkor ezek a kövek fognak. Mi a kő? Egy teremtett dolog. Minden teremtett dolog képes arra, hogy dicsérje Istent. Ha mi nem dicsérnénk Istent, nem lenne lehetőségünk, ha ez a terem soha nem telne meg, az a szék, amin ülsz, az is tudja dicsérni Istent. Az a szőnyeg, az épület maga tudja dicsérni Istent. Azt mondja a 19. zsoltár az 1. versben, hogy az egek dicsérik Isten nagyságát és fenségét. A teremtett világ a maga komplex, tökéletes és gyönyörű állapotában, még a bukott állapotában is gyönyörű egy erdő,

egy folyó, egy kismadár, egy kis állatka, ami született. Maga a teremtett és természetes világ is dicséri Isten nagyságát, csodálatos mivoltát. Minden képes dicsérni Istent. Minden!

De egyik sem fogja imádni, arra csak te vagy képes! Mert egy fa, egy növény, egy szék, egy kő nem fogja átadni önmagát Istennek. Azt csak te tudod megtenni és Isten keres téged. Isten kutatja azt, hogy ki az, aki imádja Őt, ki az, aki képes odaadni magát Neki. Az ember kreativitása, amit Isten belehelyezett, hogy tudunk építeni nagy hidakat, tudunk építeni gyönyörű épületeket, fel tudjuk díszíteni, kreatív módon el tudjuk képzelni és mindezt véghez tudjuk vinni, mindez képes dicsérni Isten nagyságát. Ha fölmész valamelyik kilátóra itt Pesten, vagy az országban bárhova, ha körbenézel, látod, milyen gyönyörű. Az egész dicséri Istent, de egyik sem fog leborulni Isten előtt úgy, hogy imádja Őt.

A múlt héten a parlamentben voltunk a dicsőítőkkel. A látogatás keretén belül körbevezettek ott minket és meg lehetett nézni az épületet belülről a látogatóközpontban. Az ember szeme, szája tátva marad. Nem tudom, hogy voltatok-e bent, de egyszer érdemes bemenni. Nem tudom, de talán több, mint száz éve adták át. Egyszer-kétszer föl lett újítva, főleg, hogy a háborúban lebombázták. Gyönyörű épület! Nem a szüleid, nem a nagyszüleid építették, hanem a nagyszüleidnek a nagyszülei. Az aranyozott folyosók, a faragott kövek, a mindenféle foglalkozást bemutató kis szobrok, ilyen terem, olyan terem, maga a fűtés rendszere, amit kialakítottak még az 1800-as évek végén, szinte egyedülálló volt akkor a világban. Ez az egész épület dicséri az emberi kreativitást, az emberi teljesítést, teljesítőképeséget, mert Isten helyezte el az emberben azt, hogy képes ilyet elvégezni. Az épület dicséri Istent. Isten dicsőségére lehet egy ilyen épület. Aranyozottak, szó szerint, azt hiszem, negyven kiló aranyat használtak fel a díszítésre belül. Azt hiszem, harmincnyolcmillió téglá van benne. Ha minden egyes téglá színaranyból lenne, meg a kövek is aranyból, meg gyémántból lennének és minden drágakőből lenne és még ennél is sokkal értékesebb és drágább lenne, akkor sem lenne képes arra, hogy imádja Istent. Dicsérni tudja. Elismerni Isten nagyságát tudja és el is ismeri. Te is lásd meg, hogy micsoda nagyszerű tervek alapján építettek ilyen dolgokat az országunkban magyar szakemberek, magyar alapanyagból. De imádni csak az ember tudja Istent. Nincs a Bibliában példa arra, hogy imádja bármilyen teremtett dolog Istent.

Pár mondatot hadd beszéljek erről, hogy nagy különbség van aközött, hogy van valamiről információnk és tudásunk az elménkben és aközött, hogy igazi megértésünk van, vagy kijelentésünk a szívünkben. Mert a különbség az információ és a kijelentés között az, hogy az információt, Istenről való tudást, a teológiát, az Istenről való beszédet, Isten tulajdonságait, az Ő munkáját, a Bibliát lehet tanítani. Azt el lehet mondani, meg lehet tanítani a bibliai történetek tanulságait, mint ahogy a kettő meg kettőt, meg a szorzótáblát, meg a szögfüggvényeket. Csomó mindent meg lehet tanulni, de a kijelentést nem lehet tanítani. Mint, ahogy a személyes kapcsolatot, személyes közösséget sem lehet tanítani. Amit lehet tenni, hogy rámutatunk az útra, hogy ezt hogyan lehetséges megélni neked személyesen. Mert, ahogy te nem tudod helyettem megélni, úgy én sem tudom helyetted megélni azt a személyes kapcsolatot, amire elhívásunk van.

Te nem tudod helyettem imádni Istent. Én sem helyetted. Én meg tudom mutatni az Igéből, hogy milyen különbségek vannak közöttük és tudok információt átadni. At tudom ezt neked importálni az elmédbe, de a szívedben levő kijelentést neked kell megszerezned azzal, hogy hogyan reagálsz arra az információra, amit hallasz és hogyan éled meg a személyes kapcsolatodat Istennel. Tehát amire törekszünk és amiről beszél a János 4,24–25, az pontosan ez, hogy az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát, azaz kijelentésben, kapcsolatból, abból a valóságból, hogy fiak, gyermekek, nem pedig abból az információból, hogy ezt kell tennem, itt a lista, ilyen szellemi törvények vannak, fel van írva ez a módszer, fel van írva az a módszer. Most ezt a módszert imádkozom, most azt az imamintát imádkozom, most azt a módszert csinálom. Ezt lehet csinálni így testből is, meg lélekből is, de Isten nem azt keresi, hogy te módszereket próbálj meg alkalmazni. Ha semmi nem működik, akkor majd kialakítok egy másikat, vagy keresek egy másik módszert, de Isten nem módszerekben gondolkodik, hanem kapcsolatban. Ez a kapcsolat olyat tud neked adni.

Van egy módszer, ami működik ezer embernek, de neked nem, de a kapcsolatból fakadóan te mégis eredményt tudsz elérni.

Ez az, ami jellemzőjének kell lennie a mi közösségünknek, hogy ez a kapcsolat megvan, ez a kapcsolat jelen van. Amikor együtt dicsőítünk, akkor együtt imádunk is, mert komolyan gondoljuk azt, amit mondunk, hogy tényleg beleéljük magunkat a lelkünk szintjébe, a gondolataink szintjébe is, hogy amit énekelek, azt úgy is gondolom. Atéléssel vagyok vele, de nem csupán a lelkemből, hanem komolyan úgy is gondolom és nem csak mondom, hogy átadok mindent neked, hanem ténylegesen átadok mindent neked. Különbség van a kettő között. Hálásak lehetünk azért, hogy van lehetőség erre ebben a közösségben, hogy vannak olyan alkalmak, amikor az imádatban igenis el lehet mélyülni. Óriási áldás ez. Óriási!

Azt hiszem, hogy akkor, amikor Ádám meghalt azon a napon, amikor evett a gyümölcsből, akkor nem élt Isten előtt, akkor az egy nagyon fájdalmas pillanat volt Istennek. Azt a fajta közelséget, azt a fajta közösséget nem, hogy az ember nem tudta megélni Istennel, ami előtte volt, hanem Isten sem tudta megélni az emberrel. Tehát az a pillanat, amikor te újjászületél és elkezdted élni Isten előtt, arra a mindenható Isten évezredekét várt, hogy végre már megszülessél és végre már éljél. Olyan ez, mint amikor egy anya méhében növekszik a piciny gyermek. Tudsz róla szinte mindent, van köztünk most is, aki pocakos, de várod a pillanatot, amikor a kezébe tudod fogni és megszületik. Nem ugyanaz a kettő, hogy benne van az anyja méhében, a hasában, ott van és közel van és simogatod és mindent tudsz róla. Nem ugyanaz, mint amikor napvilágra jön, élővé válik és meg tudod ölelni. Isten is mindent tudott az emberről és rólad is, de amikor végre megszületél, ő, mennyire várta ezt! Amikor ezt meglátjuk, hogy Ő így van hozzánk, ez nagyon meg tudja az ember életét erősíteni.

Van még itt pár Ige, amit ezzel kapcsolatban szerettem volna elmondani. Ezt az Igét még felolvasom, amire utalást tettem:

Máté 16,25.

25. Mert aki meg akarja menteni az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énérttem, megtalálja azt.

Ez az imádat, amikor az ember elveszíti saját életét Őérette. Ez a meghatározása az én értékítéletemben az imádatnak. Egy csomó ember van, aki nem hajlandó meghalni önmagának, keresztényként sem, hívőként sem. A 2Korinthus 3,17–18. Igazából erre is akartam kihegyezni

2Korinthus 3,17–18.

17. Az Úr pedig a Szellem; és ahol az Úrnak Szelleme, ott a szabadság.

18. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Ez egy nagyszerű meghatározása az imádatnak! Itt reagálunk rá, itt összpontosítunk rá, Őt nézzük és nem mi akarunk megváltozni, hanem Ő változtat meg minket. Olyan sokszor elrontottuk, hogy Isten olyan hatalmas, hogy többet akarok belőle, mint élő víz, magamba öntöm, még, még Istentől, még, de ha lenne egy vödör víz, az sem tudná Istent jelképezni teljesen, az Ő teljességét. Mennyit töltesz magadba belőle? Ő, a vízből még többet akarok, beleugrok a medencébe! Még többet, még többet magamba belőle. Az sem elég, beleugrok a Balatonba, hány hektár terület? Tízezer köbméternyi víz, de nem tudod magadba fogadni az egészet. Istent nem tudod magadba tölteni teljesen, de nem is kell, valami mást kell tenned. Nem neked kell felemésztened Istent, hanem neki kell felemésztenie téged. Nem neked kell magadba fogadnod a tó, vagy a Balaton, vagy az óceán vizét, hanem annak kell magába fogadnia téged. Bizonyos értelemben egy halál ez, amikor behalsz a vízbe, meghalsz önmagadnak. Nem rossz emlékeket kell ennek felelevenítenie benned, hanem ennek a szellemi tartalma az, hogy meghalsz önmagadnak és teljesen felemésztsz, teljesen eggyé válsz vele. Belekerülsz abba, ami Ő. Nem pedig Őt akarod magadba tölteni, nem vagyunk erre képesek.

Persze ez mind képletes, mert a mindenható Isten teljessége bennünk van. Mint ahogy Krisztusban van testileg, úgy bennünk is van, a szellemünkben. De amikor ismeretet akarunk, meg még többet akarunk, akkor nekünk kell Őbelé kerülnünk teljesen, eggyé válni Ővele. Sokszor ezt

fordítva akarjuk csinálni. Én akarok még többet és még többet ide belehelyezni és akkor jobban fogom tudni és jobb leszek és erősebb leszek és megváltozok majd én. De nem ezt kell csinálni, hanem nekem kell eggyé válni Ővele, Belé kell merülnöm teljesen. Nem tudom, hogyan lehetne ezt jobban kifejezni még. Ha tényleg behalsz, meghalsz Őbenne és az életed már nem a saját magad élete, hanem meghaltál Krisztusban és az életet, amelyet élsz, azt nem önmagadban éled, hanem az Őbenne való hitben éled. Az Őáltala való hitben éled. Őáltala éled. Ez az a közösség, amire el vagyunk hívva és amire lehet fejlődni. Lehet fejlődni? Lehet fejlődni! Akkor adjatok dicsőséget Istennek és imádjuk Őt! Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com